

нително доста абонати (511); — (бр. 3. 1863 г.). Отначало се печати въ печатницата на „Цариградски вѣстникъ“, а отъ 16 май 1864 г. въ собствена печатница.

Българскитѣ представители въ Цариградъ действително имали нужда отъ единъ вестникъ, който да бѣде напълно въ услуга на църковната борба, да върви въ унисонъ съ действията и постѣпкиѣ имъ, да отбива атакитѣ на крайнитѣ течения всрѣдъ българската интелигенция и народъ. Когато е билъ замисленъ „Свѣтъникъ“, въ Цариградъ излизали два вестника — „Цариградски вѣстникъ“ и „България“, но и двата били смѣтани отъ родолюбивитѣ българи за чужди орѣдия . . .

„Въ истина на наши езикъ сѣществуватъ днесъ две газети, разомѣваме Цариградскій вѣстникъ и България, но за голѣмо съжаление и двети сѣ орѣдия на чужди интереси и въ голѣмъ врѣдъ на народътъ ни и неговитѣ интереси. Цариградскій вѣстникъ, и преди да стане орѣдие на Фенерлиити, понеже нѣмаше достойни и учени списатели, много малко полза принасяше, пакъ като стана орѣдие чуждо, не толко не прѣноси полза, нѣ врѣда на народо ни. А колкото пакъ за другата газета България, която е орѣдие на изуити ти, она отъ самото си начяло ся въоружи не толкова противъ всичко що е намъ полезно и драгоцѣнно нѣ и противъ истата ни православна вѣра, единственний залогъ, който ми сме послѣдвали отъ прѣдядовцити си, и която съ толкова голѣма жрѣтва сме съхранили до сега“ . . .

По-нататъкъ се изтъква нуждата, въ единъ такъвъ моментъ, отъ едно „писменно повременно списание“, което „да е достойно между прочемъ да отражава ядовитити стрѣли на неприятелскити орѣдия!“ . . .

„О! въ едно такова критическо время ми имаме необходимостъ не отъ една, а отъ много газети и други подобни списания. Освѣнъ това, въ настоящето время тукъ ся рѣшава единъ отъ най-главнити за насъ въпроси, каквото е черковнийтъ въпросъ, а мѣжду тѣмъ мия сме лишени отъ писменно орѣдие, съ което да можими да съобщаваме на народътъ ни всичко, что става за него“ . . .

„Подбудени отъ више изложенити обстоятелства Народнитѣ представители и другити тукашни родолюбиви българи съ твърда надѣжда на помощтъ на вѣжкашнитѣ свои еднородци рѣшиха ся съ царско дозволение отъ пръвй януария на настоящата година или малко по-късно да почнатъ да издаватъ една народна газета подъ название „Свѣтъникъ Българскій“, която въ послѣ да може да удовлетворява настоящата нужда на народнитѣ ни дѣла“ . . .¹⁾

¹⁾ Писмо на Хр. Д. Караминковъ отъ 22 декемврий 1862 година, Цариградъ, до Неофитъ Рилски (Ив. Д. Шишмановъ: Нови студии изъ областта на българското възраждане. Сб. А. Н. XXI, 1926 г. стр. 345).